

ऋषभः कूटकः क्रोडः गह्वः देवगिरिः ऋष्य-
 नृकः श्रीशैलः महान्नः पारिभारः विन्ध्यः शुक्ति-
 मानु ऋत्नगिरिः पारिपात्रः द्रोणः चित्रकूटः
 गोवर्द्धनः रैवतकः कज्जभः नैलः क्रोडः गोमुखः
 इन्द्रकीलः कामगिरिरिति चान्ये च प्रतसह-
 रुद्रः शैलाः । * । तेषां नितम्बप्रभायां च यो
 ह्यर्वाख्याताः । यथा, चन्द्रवर्णां ताम्रपर्णीं अश-
 टोदां हतमालां वैद्ययरीं कावेरीं वेष्ठां पय-
 मतीं प्रकर्षावर्णां तुङ्गभद्रां कण्वेश्वा भीमरथीं
 गोदावरीं निम्बिन्ध्यां प्रयोष्णीं तापिः रोमा सुरसा
 नर्मदा चर्मखती महानदी वेदस्तुतिः ऋषि-
 कुल्या त्रिसामा गण्डकी वामती शैशिकी
 मन्दाकिनी यमुना भरखती इन्द्रहती गोमती
 सरयुः ओजवती सुप्रोमा प्रतदः चन्द्रभागा
 मरुदृष्टा वितस्ता अशिकी विश्वा इति महान-
 नदाः । अन्यः श्रीगन्ध नदी । * । अस्मिन्
 वर्षे लब्धजम्भिः पुत्रैः शुक्लाक्षितद्रव्यावर्णेन
 स्वारभेन कर्मणा दियमाशुवनारकगतयो
 भवन्ति ॥ * ॥ जम्बुद्वीपस्य अष्टौ उपद्वीपाः
 अग्नि सगरात्मजैरश्वात्तैषणै इमां मह्यौ परितो
 निखनद्विरुपकल्पिताः । तद्यथा, स्वर्णप्रस्थः
 चन्द्रशक्तः आवर्णनः रमणकः मन्दिहरिणः
 पाञ्चलन्यः सिंहलः लङ्का इति । इति श्रीभाग-
 वते । ५ । १६ अध्याये । तथा च मार्कण्डेये ५४
 अध्याये मातुले ११२ अध्याये च द्रष्टव्यम् ॥ * ॥
 ज्योतिःशास्त्रमते लवणसमुद्रस्योत्तरे जम्बुद्वीपः ।
 स तु भूयर्द्धभागः । तस्य दक्षिणे द्वितीयार्द्ध-
 भागे द्वीपघटकस्य सप्तसमुद्रस्य च निवेशः ।
 इति सिद्धान्तशिरोमणिः ॥

जम्बुलः, पुं, (जम्बुं जम्बुं फलं शतीति । ला + कः ।)
 जम्बुलः । केतकवृक्षः । इति विश्वः ॥ (यथा,
 सुश्रुते । १ । १६ ।

“अवमन्यः सकण्डको अस्थिको जम्बुलस्तथा ॥”
 जम्बुवनजं, स्त्री, (जम्बुवनमिव जायते इति ।
 जन् + डः ।) श्वेतजवापधम् । यथा,—
 “पारिभद्रं पाटला च वकुलं गिरिशालिनी ।
 तिलकं जम्बुवनजं पीतकं तगरन्तपि ॥
 एतानि हि प्रशस्तानि क्षुसुमान्यश्रुताश्चने ॥”
 इति वामनपुराणम् ॥

जम्बुः, स्त्री, (जम्बते भक्ष्यते इति । जम्बु शब्दे
 + “अन्डन्तुफज्जिति ।” उणां १ । ६५ ।
 इति कूः ।) नागदमनी । इति राजनिर्घण्टः ॥
 वृक्षविशेषः । जाम इति यथा । तत्पर्यायः ।
 सुरभिपत्रा २ नीलफला ३ श्यामला ४ महा-
 स्कन्धा ५ राजाहर् ६ राजफला ७ सुकप्रिया ८
 मोटमोदिनी ९ । तत्फलगुणाः । कषायत्वम् ।
 मधुरत्वम् । अमपित्तदाहकण्ठाग्निप्रोषणमि-
 द्रोपश्यागातिसारकफकासविनाशित्वम् । विष्ट-
 भित्त्वम् । रोचनत्वम् । पाचनत्वम् । इति
 राजनिर्घण्टः ॥ गुणत्वम् । स्वादुत्वम् । शीत-
 लत्वम् । अमिसंद्रवणत्वम् । रूचत्वम् । वात-
 कारित्वम् । इति राजवल्लभः ॥ सा वृहत्-

सुदभेदेन द्विविधा । तत्र वृहत्ताः पर्यायः ।
 महाजम्बुः १ महापत्रा २ राजजम्बुः ३ वृहत्-
 फला ४ । इति रत्नमाला ॥ फलेन्द्रः ५ वन्दः ६
 महःफला ७ सुरभिपत्रा ८ । एतत्फलगुणाः ।
 विष्टभित्त्वम् । गुणत्वम् । रोचनत्वम् । इति
 भावप्रकाशः ॥ सुद्रायाः पर्यायः । वृक्ष-
 क्षयाफला १ शैर्षपत्रा २ मध्यमा ३ । वग-
 जम्बुपर्यायः । भूमिजम्बुः १ काकजम्बुः २
 नादेवी ३ शीतपत्रा ४ । इति रत्नमाला ॥
 वृक्षपत्रा ५ जलजम्बुका ६ । तत्फलगुणाः ।
 ग्राहित्वम् । रूचत्वम् । कफपित्तदाह-
 नाशित्वम् । इति भावप्रकाशः ॥ तत्फलस्य
 पर्यायः । जम्बु २ जाम्बवम् ३ । इत्यमरः ।
 १ । २ । ४ । १६ ॥ (खनामख्याता नदी । यथा,
 मातुले । १२० । ६७ ।

“मेरोः पार्श्वान्तु प्रभवति इन्द्रचन्द्रप्रभो महान् ।
 सत्यश्चैव नदी पुण्या यस्यां जम्बुनदं स्तुतम् ॥”
 जम्बुकः, पुं, स्त्री, (जम्बुकः पृथ्वीरादित्वात्
 दौर्घः ।) प्रदण्डः । इति शब्दरत्नावली ॥
 जम्बुकप्रद्वार्योप्यत्र ॥

जम्बुका, स्त्री, (जम्बुरिव कायतीति । कै + कः ।
 अजादित्वात् टारि ।) काकलीद्राचा । इति
 राजनिर्घण्टः ॥

जम्बुलः, पुं, (जम्बुं जम्बुफलं लातीति । ला + कः ।)
 जम्बुवृक्षः । केतकवृक्षः । इति मेदिनी । वे, ६४ ॥
 (यथा, हरिवंशे । ६६ । १६ ।

“जम्बुजम्बुलवृक्षादं कन्दकन्दलभूषितम् ॥”
 वरपक्षीयस्त्रीणां परिहासवचनम् । इति
 नीलकण्ठः ॥)

जम्बुलमालिका स्त्री, (जम्बुलस्य वरपक्षीयरमणी-
 परिहासवचनस्य मालिका परम्परा ।) अथा-
 वरयोर्मुखचन्द्रिका । इत्युदाहृतत्वम् ॥ (यथा,
 हरिवंशे । १२२ । २२ ।

“आश्रीभिर्विह्वलित्वा च देवर्षिः कृष्णमभ्रवीत् ।
 अग्निरुहस्य वीर्याखी विषाहः क्रियतां विभो ॥
 जम्बुलमालिकां द्रष्टुं श्रद्धा हि मम जायते ॥”
 “जम्बुलं वरपक्षीयस्त्रीणां परिहासवचनं तेषां
 मालिका श्रेयो ॥” इति तट्टीकायां नीलकण्ठः ॥

जम्भः, पुं, (जम्भते जम्भते इति । जम्भि गान-
 विनामे + प्रचादाच् । “रश्मिभोरणि ।” ७ । १
 ६२ । इति शुभ्र ।) देवभेदः । (इन्द्र एनं निहत-
 वान् ॥ अपरो देवविशेषः । विष्णुरेण जम्भान् ।
 यथा, महाभारते । ३ । १०२ । २४ — २५ ।
 “असुरश्च महेष्वासो जम्भ इत्यभिविद्युतः ।
 यज्ञक्षोभकरः क्रूरस्त्वयैव विनिपातितः ॥
 एवमादीनि कर्मणि येषां संख्या न विद्यते ।
 अस्माकं भयभीतानां त्वं गतिर्भूयस्त्वन ॥”
 प्रजादपुत्राणामेकतमः । यथा, हरिवंशे । २९८ । ३५ ।
 “प्रजादस्य त्रयः पुत्रा विज्ञान्ताश्च महानजनाः ।
 विरोचनश्च जम्भश्च कुजम्भश्चेति विश्रुताः ॥”
 राक्षसविशेषः । स तु गावणस्यापुत्रः । यथा,
 महाभारते । ३ । २८४ । रामरावणयुद्धे । २ ।

“पञ्चणः पूतनी जम्भः खरः क्रोधवशो हरिः ॥”
 जम्भान्ते भक्ष्यते भवेति । जम्भ + कर्णणे घञ् ।)
 इन्द्रः । यथा, ऋग्वेदे । ८ । ६१ । २ ।

“इमं जम्भसुतं पत्रम् ॥” “जम्भसुतं दम्भेरभि-
 युत्तम् ॥” इति तद्भाष्यम् ॥ * ॥ जम्भान्ते भक्ष्यते
 इति इति कर्मणि घञ् ।) जम्बीरः । (यथा,—
 “स्याज्जम्बीरो दन्तशूटो जम्भजम्बीरजम्भलाः ॥”
 इति भावप्रकाशस्य पूर्वखण्डे प्रथमे भागे ॥ * ॥
 जम्भ + भावे घञ् ।) मन्थम् । इति मेदिनी ।
 भे, ४ ॥ (यथा, महाभारते । ५ । ६४ । २० ।
 “इति ते कथयन्ति स्त ज्ञान्ताणां जम्भसाधकाः ॥”
 अंशः । हनुः । तूणः । इति हेमचन्द्रः ॥

जम्भकः, पुं, (जम्भ एव । स्वार्थे कन् ।) जम्बीरः ।
 इति शब्दचन्द्रिका ॥ (खनामख्यातो वृषविशेषः ।
 यथा, महाभारते । २ । ३१ । ७ ।

“ताश्चर्मखतीकूले जम्भकस्यात्मनं वृषम् ।
 ददशं वासुदेवेन प्रीणितं पूर्ववैरिणा ॥” * ॥
 जम्भतीति जम्भइजम्भने + श्लु । कासुके,
 चि ॥)

जम्भका, स्त्री, (जम्भा एव । स्वार्थे कन् ।) जम्भा ।
 इति राजनिर्घण्टः ॥

जम्भगः, पुं, (जम्भाय भक्षणाय गच्छति कम्-
 तीति । गम + डः । अतिशयभक्षणशीलत्वात्
 तथात्वम् ।) राक्षसविशेषः । यथा,—
 “देवा यथास्तथा नामा गन्धर्वा गरसोऽसुराः ।
 क्रूराः सर्पाः सुपर्णाश्च तरुवो जम्भगाः खगाः ॥
 विदाधरा जलाधारास्त्रैवाकाशगामिनः ।
 निराहाराश्च ये जीवाः पापेऽधर्मो रताश्च ये ॥
 तेषामाप्याथनाथैतद्द्वीयते शलिलं मया ॥”

इत्याहिकाचारतत्त्ववृत्तपद्मपुराणवचनम् ॥
 जम्भद्विट, [घ्] पुं, (जम्भं तदाख्याया सविह-
 मसुरं हंशात । द्वि + क्तिप् । जम्भस्य द्विट
 इति वा ।) इन्द्रः । इति हेमचन्द्रः ॥ (विष्णुः ।
 इति महाभारतम् ॥)

जम्भभेदी, [न्] पुं, (जम्भं भेत्तुं शीलस्य ।
 भिद् + “सुप्यजातो विनिस्ताश्चरीली ॥” ३ । २ । २८
 इति शिनिः ।) इन्द्रः । इत्यमरः । १ । १ । ३६ ॥

जम्भरः, पुं, (जम्भं भक्षयन्तं राति ददातीति ।
 जम्भ + रा + क्तः ।) जम्बीरः । इति शब्द-
 चन्द्रिका ॥

जम्भलः, पुं, (जम्भर । रस्य लत्वम् ।) जम्बीरः ।
 (यथा, भावप्रकाशस्य पूर्वखण्डे प्रथमे भागे ।
 “स्याज्जम्बीरो दन्तशूटो जम्भजम्बीरजम्भलाः ॥”
 बुहदेवविशेषः । इति मेदिनी । वे, ६३ ॥

जम्भला, स्त्री, (जम्भं भक्षणं लाति आददा-
 तीति । ला + क्तः ।) राक्षसीविशेषः । यथा,—
 “समुद्रस्योत्तरे तीरे जम्भला नाम राक्षसी ॥
 तस्याः स्मरणमात्रेण विश्रुता गर्भिणी भवेत् ॥”
 इति ज्योतिषतत्त्वे राक्षसार्तकः ॥

जम्भा, स्त्री, (जम्भान्ते इति । जम्भि जम्भायाम् +
 भावे अः ततः स्त्रियां टाप् ।) जम्भा । इति
 राजनिर्घण्टः ॥